

Ας ταπεινωθούμε και θα σωθούμε.

Αββάς Δωρόθεος.

Πράγματι η ταπεινοφροσύνη είναι μεγάλη αρετή και καθένας από τους αγίους με αυτή την ταπεινοφροσύνη πορεύτηκε και με τον κόπο συντόμεψε την πορεία, όπως λέει: «Δες την ταπείνωσή μου και τον κόπο μου, και συγχώρησε όλες τις αμαρτίες μου» (Ψαλμ. 24:18), και: «Ταπεινώθηκα και με έσωσε ο Κύριος» (Ψαλμ. 114:6). Γιατί μπορεί και μόνη της η ταπείνωση να μας βάλει στη βασιλεία των ουρανών, όπως έλεγε ο Γέροντας, ο αββάς Ιωάννης, αλλά με πιο αργό ρυθμό.

Ας ταπεινωθούμε λοιπόν και εμείς λίγο και θα σωθούμε. Κι αν δεν μπορούμε να κοπιάσουμε σαν αδύναμοι που είμαστε, ας προσπαθήσουμε να ταπεινωθούμε. Και πιστεύω στο έλεος του Θεού, ότι γι' αυτό το λίγο που έγινε με την ταπείνωση, θα βρεθούμε και εμείς στον τόπο των αγίων εκείνων που πολλούς κόπους κατέβαλαν και πολύ δούλεψαν στον Θεό. Ναι, είμαστε αδύναμοι και δεν μπορούμε να κοπιάσουμε, μήπως δεν μπορούμε και να ταπεινωθούμε;

Αδελφοί μου, είναι μακάριος εκείνος που έχει ταπείνωση. Είναι μεγάλη αρετή η ταπείνωση. Σωστά χαρακτήρισε εκείνος ο άγιος αυτόν

που έχει αληθινή ταπείνωση με το να πει ότι «η ταπείνωση κάνει τον άνθρωπο να μην οργίζεται, ούτε να εξοργίζει κανένα». Και κάπως το πράγμα φαίνεται παράξενο. Γιατί η ταπείνωση εναντιώνεται σε μόνη την κενοδοξία, και απ' αυτήν φαίνεται να προστατεύει τον άνθρωπο. Οργίζεται όμως κανείς και για χρήματα και για φαγητά. Πώς λοιπόν λέει ότι «η ταπείνωση κάνει τον άνθρωπο να μην οργίζεται, ούτε να εξοργίζει κανένα»;

Όπως είπαμε, η ταπείνωση είναι μεγάλη αρετή και μπορεί να ελκύει τη χάρη του Θεού στην ψυχή. Αυτή λοιπόν η χάρη του Θεού έρχεται και σκεπάζει την ψυχή από τα δύο άλλα βαριά αυτά πάθη. Γιατί, τι είναι πιο βαρύ από το να οργίζεται κανείς και να εξοργίζει τον πλησίον του, όπως είπε ο Ευάγγριος ότι «είναι εντελώς ξένο στον μοναχό το να οργίζεται». Πράγματι, αν δεν σκεπαστεί αυτός γρήγορα με την ταπείνωση, λίγο λίγο έρχεται σε δαιμονική κατάσταση, αναστατώνοντας και τους άλλους και τον εαυτό του.

Γι' αυτό λοιπόν λέει ότι «η ταπείνωση κάνει τον άνθρωπο να μην οργίζεται, ούτε να εξοργίζει κανένα».

Γιατί όμως λέω ότι η ταπείνωση σκεπάζει από αυτά τα δύο μεγάλα πάθη; Αλλά και από κάθε πάθος και από κάθε πειρασμό η ταπείνωση σκεπάζει την ψυχή.

Όταν ο άγιος Αντώνιος είδε απλωμένες όλες τις παγίδες του διαβόλου, αναστέναξε και ρώτησε τον Θεό: «Ποιος άραγε μπορεί να τις προσπεράσει;»

Τι του απάντησε ο Θεός; Ότι «η ταπείνωση τις προσπερνά». Και τι άλλο θαυμαστό πρόσθεσε; «Και ούτε την αγγίζουν».

Βλέπεις δύναμη που έχει η ταπείνωση, αδελφέ μου, βλέπεις χάρη αρετής;

Πραγματικά, τίποτε δεν είναι πιο ισχυρό από την ταπεινοφροσύνη, τίποτε δεν τη νικά. Και αν συμβεί κάτι λυπηρό στον ταπεινό, αμέσως τα

βάζει με τον εαυτό του, αμέσως κατακρίνει τον εαυτό του ότι αυτό του άξιζε. Δεν ανέχεται να κατηγορήσει κανένα, δεν ανέχεται να ρίξει σε άλλον την αιτία, και έτσι το ξεπερνάει χωρίς ταραχή και στενοχώρια, με κάθε ανάπαυση. Γι' αυτό ούτε ο ίδιος οργίζεται ούτε εξοργίζει κανένα.

Γι' αυτό σωστά είπε ο άγιος ότι: «Πάνω απ' όλα έχουμε ανάγκη από την ταπεινοφροσύνη».

Αββά Δωροθέου, Διδασκαλία Β'. Περί ταπεινοφροσύνης (Migne PG 88, 1641C, απόσπασμα). Μετάφραση για την Κ.Ο.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>